

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж 14633/10
Дана 06.10.2011. године
БЕОГРАД

тужба

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Маргите Стефанов, председника већа, Весне Митров и Милице Попов Ђуричков, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против тужених _ банке АД и ББ, кога у другостепеном поступку заступа пуномоћник БА, адвокат, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужених изјављеним против пресуде Трећег општинског суда у Београду П.бр.8187/07, од 23.10.2009. године, а који предмет је у Првом основном суду у Београду заведен под бројем П.53981/10, у седници већа одржаној дана 06.10.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Трећег општинског суда у Београду П.бр.8187/07, од 23.10.2009. године, а који предмет је у Првом основном суду у Београду заведен под бројем П.53981/10 у ставу првом изреке, тако што се **ДЕЛИМИЧНО УСВАЈА** тужбени захтев тужиоца, па се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени _ банка АД и ББ, да тужиоцу АА, на име накнаде нематеријалне штете солидарно исплате, и то на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од 110.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 60.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 30.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 23.10.2009. године, па до коначне исплате, а у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом извршења, док се у преосталом делу тужбени захтев тужиоца за износе преко досуђених, а до тражених по свим основама, **ОДБИЈА** као **НЕОСНОВАН**.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Трећег општинског суда у Београду П.бр.8187/07, од 23.10.2009. године, тако што се обавезују тужени

Комерцијална банка АД и ББ, да тужиоцу АА, на име накнаде трошкова парничног поступка, солидарно исплате износ од 113.800,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Пресудом Трећег општинског суда у Београду П.бр.8187/07, од 23.10.2009. године, ставом првим изреке обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете, солидарно исплате и то за умањење животне способности износ од 350.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 150.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 80.000,00 динара, што укупно износи 580.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења па до исплате, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке одбијен је део тужбеног захтева тужиоца којим је тражена накнада нематеријалне штете за умањење естетског изгледа и то за износ од 150.000,00 динара, са законском затезном каматом, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезани су тужени да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у укупном износу од 197.300,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде, тужени су изјавили жалбе, побијајући пресуду у ставовима првом и трећем изреке, а због битних повреда одредаба парничног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући ожалбену пресуду у границама законских овлашћења, прописаним одредбом члана 372. Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је оценио да су жалбе тужених делимично основане.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 361. став 2. тачке 1, 2, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, а на које другостепени суд пази по службеној дужности, на основу одредбе члана 372. став 2. истог Закона, а жалбом тужених се посебно не указује на остале повреде из одредбе члана 361. став 2. тог Закона, на које другостепени суд не пази по службеној дужности

У првостепеном поступку утврђено да је тужиоца дана 06.01.2001. године, тужени другог реда ББ, као радник обезбеђења тужене првог реда – АД банке, физички напао као клијента те банке, код излаза из банке, наневши му притом телесне повреде у пределу главе у виду прелома носних костију са померањем коштаних фрагмената, која је

квалификована као тешка телесна повреда и нагњечно-раздерне ране на носу, која је квалификована као лакша телесна повреда, која је тужиоцу проузроковала болове и страх одређеног интензитета и трајања, те оставила последице у виду умањења његове животне активности за 5%, која се превасходно манифестује у отежаном дисању на нос, што му успорава обављање уобичајених активности, а због неправилног зарастања костију на месту прелома, које би се могло смањити операцијом, а коју тужилац није прихватио. Утврђено је такође да је правноснажном пресудом Првог општинског суда у Београду К.бр.659/2001, од 11.04.2003. године, тужени другог реда оглашен кривим уз изрицање условне осуде као санкције, због учињеног кривичног дела доношења тешке телесне повреде. На основу наведених чињеница, полазећи од утврђене кривице и кривичне одговорности туженог другог реда, која је с тога директна и одговорности туженог првог реда, пошто је тужени другог реда у време штетног догађаја био њен радник на обезбеђењу, првостепени суд је оценио да стоји одговорност тужених да солидарно тужиоцу накнаде штету која му је проузрокована, па је, пошто је одмерио висину правичне новчане накнаде за испољене видове нематеријалне штете, одлучио као у изреци ожалбене пресуде.

Апелациони суд оцењује да првостепени суд у делу одлучивања о основу одговорности тужених и пасивној легитимацији туженог првог реда, чињенично стање потпуно и тачно утврдио, те да је у том смислу извео правилан закључак како о одговорности туженог другог реда, која је непосредна, а са аспекта примене одредаба чланова 154. и 158. Закона о облигационим односима, тако и одговорности туженог првог реда, чији је радник и то у време обављања својих редовних послова обезбеђења, физички напао тужиоца, као клијента, наневши му једну тешку и једну лакшу телесну повреду, а са аспекта примене одредбе члана 170. Закона о облигационим односима, и у том смислу њихову солидарну обавезу да ту штету коју је тужилац претрпео и надокнаде, у ком делу одлучивања је донео у свему правилну и закониту одлуку, за коју је дао довољне разлоге. Околност што се првостепени суд није децидирано позвао на наведене одредбе Закона о облигационим односима, није од утицаја на правилност првостепене одлуке.

Из изложених разлога, неосновани су наводи жалбе тужене Банке којим указује да првостепени суд није поступио по налогу другостепеног суда од 27.09.2007. године и утврдио чињенично стање у погледу доприноса тужиоца (изазивањем туженог другог реда), као и одбијањем тужиоца да изврши репарацију-операцију носа, а чиме би се повреде смањиле. Ово из разлога што суд јесте правилно утврдио чињенично стање, а из кога несумњиво произлази чињеница, да тужени другог реда није био ничим изазван, а како то произилази и из исказа туженог другог реда, као и да се тужилац није недолично понашао, при чему тужени првог реда у току поступка није доказао недолично и изазовно понашање

тужиоца, па првостепени суд и није могао утврдити да је тужилац својим понашањем допринео настанку штете. Чак шта више, и да се недолично понашао (викао, евентуално псовао), то ни у ком случају не би умањило, нити оправдало овакву врсту интервенције радника обезбеђења банке.

Такође, не може се сматрати доприносом тужиоца што није пристао на операцију, тј. репарацију неправилно зараслих преломљених фрагмената носних костију, нити је то од утицаја на одговорност тужених, већ само обим те одговорности, због чега су наводи тужене Банке у погледу основа како његове, тако и одговорности туженог другог реда, без утицаја на правилност првостепене одлуке у овом делу одлучивања.

Апелациони суд у Београду оцењује да су основани наводи у жалби тужених којима побијају првостепену одлуку са аспекта одлучивања првостепеног суда у делу одмеравања висине правичне новчане накнаде за све испољене видове нематеријалне штете, пошто сматра да је првостепени суд у овом делу одлучивања погрешном применом одредбе члана 200. Закона о облигационим односима, а у вези одредбе члана 224. Закона о парничном поступку, тужиоцу досудио превисоке износе, а имајући у виду да није правилно оценио све релевантне критеријуме који су од утицаја на досуђивање, односно одмеравање висине правичне новчане накнаде.

У изложеном контексту, одмеравајући тужиоцу правичну новчану накнаду за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, ценећи све релевантне критеријуме, почев од година живота тужиоца, рођен 1944. године, проценат умањења његове животне активности од 5% и манифестације у којима се испољава и то отежаног дисања на нос, а које се огледа у замарању при ходу и напору, као и одбијању тужиоца да то стање делимично санира, Апелациони суд у Београду оцењује да тужиоцу по овом основу припада правична новчана накнада у износу од 110.000,00 динара. Правична новчана накнада тужиоцу за претрпљене физичке болове, а који су према налазу вештака били јаког интензитета од 1-2 дана, средњег интензитета у трајању од 2-3 дана и лаког интензитета у трајању од 3-5 дана, да тужиоцу по овом основу припада правична новчана накнада у износу од 60.000,00 динара, а да тужиоцу за претрпљени страх, који је према налазу и мишљењу вештака Дејана Сумрака (који налаз је првостепени суд извео као доказ, а одустало се само од читања налаза и мишљења вештака ВВ), јаког и средњег интензитета трајао укупно 6 часова и који није оставио структуралне последице на плану личности тужиоца, да тужиоцу припада износ од 30.000,00 динара, као правична новчана накнада. На тај начин, сматрајући да наведени износи свеукупно представљају правичну новчану накнаду и приближну материјалну сатисфакцију за нематеријалну штету коју је тужилац претрпео и трпи, а с обзиром на циљ и сврху којима ова накнада служи, тј. да представља само приближну материјалну

сатисфакцију и да није у функцији успостављања еквиваленције, као код материјалне штете, овај суд је у преосталом делу тужбени захтев тужиоца преко досуђених износа за све видове нематеријалне штете одбио као неоснован, а све у примени одредбе члана 200. Закона о облигационим односима, у вези одредбе члана 224. Закона о парничном поступку. На досуђене износе новчане накнаде тужиоцу је досуђена законска затезна камата и то почев од дана доношења првостепене пресуде, па до коначне исплате, имајући у виду да се камата досуђује од дана пресуђења када је утврђена висина штете, као новчана сатисфакција, а све у примени одредбе члана 277. Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је на основу одредбе члана 380. тачка 4. Закона о парничном поступку, првостепену пресуду у ожалбеном делу преиначио и у том смислу одлучио као у изреци ове пресуде у ставу првом.

У складу са учињеним преиначењем првостепене пресуде у погледу износа правичне новчане накнаде, а како је тужилац само делимично успео у спору, преиначено је и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, па је Апелациони суд у Београду, на основу одредби чланова 149, 150. и 161. став 2. Закона о парничном поступку, тужиоцу досудио трошкове парничног поступка који чине његове потребне издатке за вођење ове парнице, а које је имао за заступање од стране адвоката и то за састав тужбе у износу од 4.000,00 динара, за приступ на 11 одржаних рочишта у износу од 55.000,00 динара (по 5.000,00 динара), за приступ на 2 неодржана рочишта у износу од 5.000,00 динара (по 2.500,00 динара), за трошкове вештачења у износу од 15.000,00 динара, за дужну таксу за тужбу у износу од 21.000,00 динара и дужну таксу за одлуку у износу од 13.800,00 динара, и то у укупном износу од 113.800,00 динара, а који су, сем трошкова за вештачење, одмерени применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи, важећој у време доношења пресуде.

Из наведених разлога, Апелациони суд у Београду је, на основу одредбе члана 387. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу другом изреке ове пресуде.

Председник већа – судија
Маргита Стефанов, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић